

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1248. Usque Ad Annum 1276

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1765

VD18 90118243

§.64. Albertus Magnus Episcopus Ratisbonensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66255](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66255)

Sæcul. XIII.
A. C. 1260.

Dubreuil.
Antiq. p. 567

Sup. §. 26.
Duhois hist.
to. 2. p. 442.
Dubreuil.
p. 550.

quam Rex Carolus Pulcher ejus pronepos anno 1322 scripsit. Habitabant initio ad ripam Sequanæ eodem in loco, in quo hodie sunt Cœlestini.

Augustiniani erant illi Eremitæ, quos Papa Alexander IV. in unum idemque corpus sub Generalem Præpositum Lanfrancum an. 1256 redegerat. Parisiis sedem acceperant mense Decembri anno 1259; eorumque domus erat in vico Montis Martyrum tunc extra urbem posito & prope illum, quem ex iisdem etiamnum dicimus vicum Augustinianorum veterum.

§. LXIV.

Albertus Magnus Episcopus Ratisbonensis.

Albertus Ordinis Prædicatorum Doctor celeberrimus etiamnum Coloniae Theologiam docebat, cum Papa Alexander illum elegit ad sedem Ratisbonensem cedente Episcopo vacuam. Illius doctrina & virtus erant momenta, ob quæ Papa eum censuit idoneum restaurandæ huic Ecclesiæ in spiritualibus æque ac temporalibus graviter perturbatæ. Quamobrem Alberto ejus curam injunxit, ut apparet ex litteris Pontificiis Anagninæ 5 Jan. 1260 datis. Sed Humbertus Romanensis Generalis FF. Prædicatorum Magi-

Ex Schedis
K. P. Jac.
Echard. ap.
Bzov. 1260.
n. 8.

Magister hoc nuncio ex curia Romana Sæcul. XIII.
A. C. 1260.
accepto haud modice afflictus sic ad Albertum scripsit.

Ad Episcopatum destinatus esse diceris. Si hoc ex parte Romæ credi posset, quis foret, qui te noscens credibile putaret, tibi persuasum iri, ut consentias? Quis, inquam, verisimile censeret, te sub vitæ finem tuæ ac Ordinis gloriæ, quam tantopere auxisti, hanc aspersurum maculam? Dilecte frater! Quis, quæso, nostratum, immo quis e cunctis Mendicantium Ordinibus dignitatum stimulis resistet, si tu succumbas? Non potius ad excusationem exemplum serviet tuum? Ne te, obsecro, nostri Romana in curia Domini consiliis aut precibus suis moveant! Hujusmodi verba facile in ludibrium & irrisionem abeunt. Ne tuum frangant animum Ordinis incommoda, qui fratres omnes generatim colit amatque, ac de te singulariter in Domino nostro gloriatur. Si hæc molestiæ majores, quam unquam fuerunt, essent, hominem tuarum virium alacriter eas ferre conveniret. Nec te percellat mandatum Papæ, quod, dum talibus de rebus agitur, potius verbis quam mente conceptum creditur: eosque, qui reapse obstiterunt, neutiquam coactos esse videmus. Tantum abest, ut hæc brevis parendi detrectatio officiat estimationi, ut hanc augeat etiam. Perpende

Sæcul. XIII.

A C. 1260.

pende, quid acciderit illis, qui trahi se tales ad honores passi sunt; qualem famam habeant, qualem tulerint fructum; quem finem fecerint! Pone tibi ante mentis oculos negotiorum tricas in regendis Germaniæ Ecclesiis; & quam difficile sit hoc in munere non offendere Deum vel homines! Denique quo animo feres curas rerum temporalium & peccandi pericula, postquam libros sacros, & puritatem conscientiæ adeo amasti? Animarum salutem si quæris, considera, te per hanc status mutationem plane disperditurum esse fructus innumerabiles, quos per tuam existimationem, per tuum exemplum ac per scripta tua non Germaniæ modo, verum etiam orbi propemodum universo affers: cum tamen fructus ille, quem in Episcopatu edes, incertus omnino sit. Præterea charissime frater, totum Ordinem nostrum magnis a vexationibus modo liberum, & ingenti perfusum solatio vides: quid, si eum denuo in tristitiam graviolem immergeres? O si comperiam potius dilectum filium meum jacere in sandapila, quam pontificio in folio federe! Itaque positus humi genibus te obtestor per demissionem sanctissimæ Virginis ac filii ejus, ne tuum humilem statum relin- quas, ut, quod inimicus forsitan in multorum perniciem egit, in duplicem gloriam tibi nobisque cedat. Redde nobis
respon-

responsum, quod nos absolvat metu, no-
bisque ac fratribus nostris solatio sit!

Sæcul. XIII.
A. C. 1260.

Acceptit tamen oblatam sibi mitram Al-
bertus; sed ad summum triennio tenuit.

Natus erat Lavingæ ad Danubium
an. 1205 e prosapia Comitum Bolstatio-
rum. Litteras amœniore didicit Passa-
vii, & Prædicatorum Ordini nomen de-
dit viginti novem circiter annos ætatis
numerans, atque philosophicis jam studiis,
præsertim physicis imbutus. Coloniae
primum, dein Hildesiae, Friburgi, Ratis-
bonæ, Argentinae, docuit. Tum Colo-
niam reversus, ibi S. Thomam Aquina-
tem, ut memoravi, discipulum habuit.
Anno 1245 Parisios missus, & anno se-
quente affectus Doctoris gradum, Colo-
niam rediit anno 1248. Suum littera-
rum studium ei haud obstabat, quin quo-
tidie recitaret psalterium, precibusque sa-
cris, & meditandis mysteriis tempus da-
ret. Anno 1254 Vormatiæ Magister
Germaniæ Provinciis factus, quamdiu
hoc munus obiit, provinciam lustrabat
pedes, sine pecunia, & mendicans. Quo-
ties in cœnobio subsistebat, se occupabat
transcribendo libros, suumque laborem
relinquebat domui. Tanquam Nuncius
est missus in Poloniam, ut ibi tolleret bar-
baram consuetudinem infantes cum cor-
poris vitio natos ac invalidos senes ne-
candi: ut ipse testatur. A Papa Ale-
xandro

Vita to. I.
oper.

Sup. §. 34.
Echard.
sum. p. 213.
231.

VII. Polit.
c. 14. p. 461

Sæcul XIII.
A. C. 1260.

xandro IV. accitus Romam, sacroque palatio præfectus S. Joannis Evangelium ac Epistolas canonicas explicavit. In disputationibus contra Guilielmum de Sancto Amore magnam habuit partem. Tandem cum plures dignitates a Papa sibi oblatas renuisset, Episcopatum Ratisbonensem adeptus, vestem, non vivendi modum mutavit, sæpe de rebus divinis dicens ad populum, omnesque officii sui functiones ita peragens, ut sua prosequi studia suosque libros componere haud omitteret.

§. LXV.

Concilium Coloniense.

to. XI conc.
p. 781.

e. i.

Hoc anno 1260 plura concilia celebrabantur. Conradus Archiepiscopus Coloniensis provinciam suam jussu Papæ recognoscens multa ibi vitia exemplum malum præsentia deprehendit: & Coloniæ reversus ibidem concilium provinciale habuit, in quo disciplinæ causa quatuordecim canones pro Clero, & viginti octo pro monachis 12 Martii 1260 promulgari jussit. Notatu digniores habet. Concubinos publicos judicamus Clericos non tantum eos, qui domi suæ concubinas tenent, sed & illos, qui eas alibi habitantes suis sumptibus alunt, & sustentant. Quos in recognitione nostra ut tales